

Nummer 2 | 15. Januar. 1905. | 55. Aargang

En Beskrivelse af det store Tempel i Salt Lake City, Utah.

(Fortsat fra Side 5.)

Templets Indre.

Tværs over Templets Bredde midt i den underste Etage strækker sig en bred og høj Korridor, ved hvis sydlige Ende en smuk Trappegang med Panel- og Rækværk af solidt og fint poleret Kirsebærtræ fører op til den næste Etage. Fra Korridoren kommer man ind i de forskellige Værelser. Paa Vestsiden mod Nord ere rummelige Badeværelser kun for Mænd. Paa den vestlige Side og mod Syd ere Badeværelser alene for Kvinder. Midt imellem, saaledes at det aldeles skiller disse Badeværelser fra hverandre, er den dejlige Døbefont bygget midt i en stor Sal, 57 Fod lang og 35 Fod bred.

Det mest iøjnefaldende i denne Sal er selve Døbefonten. Den har nogen Lighed med det „støbte Hav", i Salomons Tempel, der findes omtalt i 1. Kongernes Bogs 7. Kapitel, 23. til 26. Vers. Det i Salt Lake Templet er maaske lige saa smukt som Salomons. Det er langagtig rundt og af en tilstrækkelig Længde, Bredde og Dybde til at holde Vand nok, saa at Ældsten, som forretter Daabsordinansen, kan staa i Vandet og nedsænke den, som repræsenterer den hedengangne, naar Daab udføres for de Døde. Det hviler paa Ryggene af 12 Okser støbte af Jern i naturlig Størrelse og bronzerede. Disse Okser staa paa et Stengulv, 3 Fod lavere end Etagens Gulv. Ved Fontens østlige og vestlige Ender ere Trapper af Jern fra Gulvet op til Bækkenets Rand, hvorfra igen Trin føre ned i Vandet. Afstøbningernes og Fontens Skønhed, Emailleringen og Forgyldningen, samt andre Smykker i Forbindelse

dermed og med Salen, hvori det staar, gør det hele særdeles skønt og indtryksrigt.

Der er to Forsamlingssale paa den østre Side af Korridoren cirka 40 mod 45 Fod og Stole for 200 Personer i hver. Det nordre Værelse skønt ret behageligt er mere tarveligt af Udseende, medens det søndre er herligt malet, Loftet til at ligne Himmelrummet og Væggene til at repræsentere en Udsigt over det skønne i Naturen. Dette Værelses søndre Side aabner sig ind til et stort Drivhus, hvori der er et stort Udvalg af de skønneste Plantevækster og Blomster.

Paa den næste Etage, hvortil man kommer ad den smukke Trappegang fra Korridoren nedenfor, er der tre store Værelser og flere mindre, hvilke alle ere meget smukt dekorerede og kosteligt forsynede med Møblement. Paa en Væg i Entreen hertil hænger et stort Oliemaleri 12 Fod højt og 18 Fod langt, malet af Hr. Armetage og skildrer en Scene fra Mormons Bog: Kristus prædiker til Nephiterne. Et Sidestykke til dette Maleri hænger i Korridoren nedenfor.

Paa Væggen i det store Værelse i den sydvestlige Del af denne Etage ere Landskaber afmalede forskellige fra dem paa Væggene nedenfor. De dejlige Lysekroner, Møbeludstyr og Dekorationer gør dette Værelse til et herligt Forsamlingssted. Dog overgaar den anden store Sal nordvest paa samme Gulv det i Herlighed. Her er Loft, Gesims og Vægge malede i hvidt og fint dekorerede i Guld. Det kan blive stærkt belyst, naar det ønskes, formedelst dets yndige Lysekoner og store Antal elektriske Lys. Et meget stort Spejl bedække en Afdeling af Vestendens Væg. Stolene ere smukt udpolstrede, sirlige og kostbare Gardiner smykke Vinduerne, og paa Væggene hænge smukke Malerier. Hele den østre Ende af denne Sal er en bueformig Aabning, ved hvilket den er i Forbindelse med det nordøstlige Værelse. Nogle faa Trappetrin opad stryge vi Gardinerne til Side, og træde ind i det prægtigste Værelse i Templet. Det er større og højere end noget andet. Piller i græsk Stil bære det hvælvede Loft. Dobbelte Rækker af Vinduer give Salen tilstrækkelig Belysning; den øverste Række er af kulørt Glas og halvrunde. Den østre Væg er bedækket af svære Spejlglas. Ovenfor disse hænge to smukke Oliemalerier af Lambourne, der repræsentere historiske Steder, saa som Cumorah-Højen og Adam andi Ahman. Dekorationsmalere af Udmærkelse have udarbejdet disse Mesterstykker, hvori man finder en harmonisk Blanding af pragtfulde Farver og Forgyldninger paa Vægge, Piller, Gesimserne og Loftets smukke Panelværk med dets smagfuldt arrangerede Borter og Klaser af Druer, Frugt og Blomster. Møblerne, Gulvtæpperne, Gardinerne, Skilderierne, Lysekronerne og andre Prydelser ere alle meget kostelige.

Tre forholdsvis smaa Værelser støde mod den store og ubeskrivelig smukke Sals søndre Side. Det mod sydøst og det mod sydvest ere halv-

runde og omtrent ens af Størrelse; hvert af dem er fint dekoreret og møbleret; store Spejle dække Væggene i begge Ender; mangefarvede Glasvinduer og mangfoldige elektriske Lys illuminere stadselig disse Værelser. Det tredie Værelse, der henførtes til, er imellem de to nysomtalte og hævet lidt højere end de andre. Trappen, der fører til dette fra den store Sal, er af et elegant Mønster og udført i hvidt og Guld. Værelset er rundt med et hvælvet Loft, der er helt omgivet af Vinduer udfærdigede i mangefarvede Glasjuveler, der give et behageligt blødt Lys. Væggene ere kunstigt panelede, og rødt Silkefløjel indført i Borterne; yndigt blaat, hvidt og forgyldt fremherske i Sammensætningen. Gulvet er indlagt i Kvadrater af haarde Træsorter paa kun en Tommes Størrelse hver og fint poleret, og sammensat saaledes, at det danner de smukkeste Mønstre. En meget passende Tilføjelse til dette dejlige Værelse er et stort Vindu af mangefarvet Glas indsat i den søndre Side. Dette er et sandt Mesterværk af sit Slags, udarbejdet af det berømte „Tiffany Co.", og skildrer den Scene, hvor Faderen og Sønnen vise sig for Joseph Smith, som kun var en 14aarig Dreng. Der er et lignende Vindu i det mod Vest tilstødende Værelse; Billedet repræsenterer: Engelen Moroni rækker Joseph Smith Pladerne med Optegnelserne, hvorfra Mormons Bog blev oversat. Et andet Vindu ligeledes udfærdiget repræsenterer Adams og Evas Uddrivelse fra Edens Have.

Templets østre Hovedindgang er paa samme Flade som sidstnævnte Værelser, og man træder først ind i Korridorer, der føre til Forhaller, smukt dekorerede og møblerede, og tillige til Granit-Trappegangene i Taarnene i Nord og Syd. Stiger man ad den søndre Trappegang op til den anden Etage, kommer man til en Repos, hvorfra man gaar mod Vesten ind i en Korridor med flere mindre Værelser paa hver Side, passende møblerede og smukt dekorerede til Brug for det første Præsidentskab, de tolv Apostles Kvorum, de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, Stavspræsidenter og Højraadet, samt adskillige andre Kvorummer af Ældster, osv. Medlemmerne af disse Organisationer i Kirken holde Bøn- og Raadsforsamlinger i de forskellige Værelser, som ere bestemte dertil i Templet. Mange skønne Malerier og Portrætter af Kirkens fremragende Mænd smykke Væggene i disse Værelser.

Stiger man atter op ad Stentrapperne i et af Hjørnetaarnene, kommer man paa Templets tredie Etage og træder ind i den store Forsamlingssal. Denne er 120 Fod lang, 80 Fod bred og 36 Fod høj. Den optager hele Templets indre Bredde og er belyst fra de to øverste Rækker Vinduer paa begge Sider. Denne er en yndig og storartet Sal og har et Galleri paa hver Side. Flere Rækker af smukt udpolstrede Sæder ere anbragte i den østre Ende under en rig Pragthimmel for Kirkens præsiderende Autoriteter og andre ledende Repræsentanter af det højere Præstedømme. Et lignende Arrangement af Sæder er anbragt i den

vestre Ende af Salen for det præsiderende Bispedømme, Biskopper og andre Repræsentanter af det aaronitke Præstedømme. Sæderne paa Salens Gulv ere saaledes indrettede, at de let kan vendes om i modsat Retning. Der er Siddepladser for circa 2000 Mennesker. Et stort Antal elektriske Lys er anbragt omkring ved Gesimsen, og fem store Lysekroner hænge i Loftet og oplyse Salen lige saa godt om Aftenen, som Dagslyset gør om Dagen. Stiger man igen op ad Trappegangene i Taarnene, kommer man næst paa Højde med Templets Tag, hvor der er en bred Spadseregang. Fra denne har man en herlig Udsigt over Staden, saavel som over Dalen, Bjergene og den store Salt-Sø. Fra dette Synspunkt kan man se de øverste elektriske Lys paa Spidsen af de fem Taarne, og man kan ligeledes godt beskue Engelen Moroni, som er kronet med et elektrisk Lys paa 100 Lyskræfter. Hele Bygningen med al dens Tilbehør og indbefattende Annexet, Maskinhuset og Maskineriet har kostet circa femten Millioner Kroner.

Dets Bygning blev i alle dets væsentligste Dele fuldført den 5. April 1893 og indviet næste Dag under stor Højtidelighed. De mange Tusind Sidste-Dages Hellige, der havde ydet Penge og Arbejde til Templets Opførelse ofte forbunden med aldrig nævnte Selvopofrelser, kunde ikke alle deltage i den første Dags Indvielsesgudstjeneste, hvorfor disse Gudstjenester maatte gentages to Gange daglig i tre Uger, til circa 70,000 Mennesker havde nydt den Glæde at se Opnaaelsen af deres længe forønskede Haab, og deltog i at udraabe „Hosianna til Gud og Lammet" i Templets store Forsamlingssal.

En urigtig Ide hersker hos mange, og det bliver ofte sagt, at ingen uden Kirkens Medlemmer har kunnet faa Adgang til Templet. Den 5. April 1893, da, som før er sagt, Templet blev fuldført i det væsenligste, modtog over 600 Ikkemormoner af Salt Lake City en Indbydelse fra Kirkens Præsidentskab til at gaa gennem Templets forskellige Afdelinger og gennemse alle dets forskellige Dele til deres fulde Tilfredshed.

Disse Damer og Herrer indbefattede Præstéstanden af alle de Benævnelser, der repræsenteres i Salt Lake City, Videnskabsmænd, Vekselerer, Købmænd, Dommere og mange andre Embedsmænd tillige med deres Hustruer, Sønner og Døtre. Disse ledsagedes af saadanne, som vare vel kendte med Templets Indre, gennem de mange forskellige Værelser fra Kælder til Top, og fik alle Spørgsmaal besvarede og gaves god Lejlighed til at se alt, hvad de ønskede. Mange af dem kunne derfor bevidne Rigtigheden af Templets Beskrivelse, som ovenfor givet, saavel om dets indre som om dets ydre Indretning. Der er ingen Forandring gjort.

Siden Templets Indvielse er ingen uden Kirkens Medlemmer med gode Anbefalinger bleven tilladt at træde derind af saadan Grund, som

eftertænksomme Mennesker vilde straks indrømme at være gyldige og forsvarlige. At disse Grunde maa bedre kunne fattes, vil en kort Forklaring gives i vort næste Nummer om Templer i ældre Tider, der omtales i de jødiske Skrifter. (Fra Elders Journal Vol. 3 Nr. 6-7.)

Lewellyn-Familiens Julepresent.

(Af Ældste Nephi Andersen).

(Fortsat fra Side 14.)

Ældste Martin saa paa sit Uhr. Klokken var kun otte. Der var ingen, der ventede paa ham derhjemme, og han fandt sig vel tilfreds, hvor han var. Udenfor var der en tyk Taage og mørk Nat — herinde var der Lys, Fred, Glæde og Kærlighed, og her følte han sig glad og lykkelig.

„Min Mand troede alt, hvad De har fortalt os", sagde Moderen. „Han talte sommetider til mig om disse Principper, og undredes over, hvorfor man ikke hørte dem saaledes forkyndt i Kirkerne i vore Dage."

„Det kunde han sagtens undre sig over", lød Svaret; „men ser De, det store Frafald fra Troen, der skete, forklarer det jo. Verden har været foruden det sande Evangelium i dets Renhed og Kraft for mange hundrede Aar, og det er det glædelige Budskab om dets Gengivelse, jeg er bleven udsendt at forkynde."

„Fortæl os noget derom."

Dernæst blev den ganske simple men dog dejlige Fortælling om Joseph Smiths første himmelske Syn fortalt: Engelens Besøg, Himlen aabnet, Cumorahs Høj og dens Helligdomme, Kirkens Organisation, Præstedømmets Gengivelse, og i Korthed de Helliges Forfølgelser og Lidelser.

„Vi ere bekendt Verden rundt under Navnet Mormoner", sagde han som en Afslutning, „men vort rette Navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Ældste Martin passede nu paa, hvilket Indtryk denne Bekendtgørelse vilde have til Følge paa hans Tilhørere, thi han havde lært af egen Erfaring, hvilken Virkning et Navn kan have paa Menneskers Fordomme; men han saa til sin Glæde, at de ikke forbavsedes eller ængstedes over, hvad han havde sagt.

„Jeg bryder mig ikke om Navnet eller hvad Folk sige", sagde Moderen, „hvad De har fortalt os, forekommer mig at være Sandhed, — og Sandhed er hvad jeg søger efter, saa er det mig ligemeget, hvad Navn man giver den."

Igen talte Ældste Martin om at begive sig paa Vejen hjemad, men det vilde de slet ikke tillade, før han havde spist Aftensmad hos dem.

„Vor Mad er jo ganske simpel, men de er velkommen, ja saa meget velkommen til at spise med os, dersom De vil vente lidt."

Han takkede dem, og en af Pigerne tog imod hans Frakke og hængte den op, hvorpaa han satte sig i Sofaen for ikke at sidde i Vejen for dem, der anrettede Maden paa Bordet. Nu interesserede han den mindste af Børnene, der var kommen hen til ham og efterhaanden blev lidt bekendt med ham. Han talte med hende om sin lille Pige hjemme i Amerika, og de gættede paa, hvad hun muligvis havde at more sig med ved denne Jul. Bordet var imidlertid dækket, og alle omringede det nu igen.

„Jeg har ikke gjort Dem bekendt med min Familie endnu", sagde Moderen. „Denne hedder Maud, hun er den ældste." Ældste Martin hilsede hende høfligt, og derefter ligeledes Isabella, Susanne og Willie — den lille Marta var han allerede bleven bekendt med i Forvejen. Theen blev skænket op til alle, men den unge Mand bad, om han maatte faa en Kop varmt Vand i Stedet for The. Dette fik han og tilsatte lidt Mælk og Sukker ligesom de andre gjorde.

„Er dette hele Familien"? spurgte den Fremmede.

„Ja", svarede Moderen, „vi ere alle her. Saa vidt have vi været i Stand til at holde sammen, takket være Herren, og tillige kan jeg sige, at alle mine Piger ere gode Piger."

„Mamma da", brød Maud ind, „hvorfor siger du det?"

„Det skal De ikke angre paa", sagde Ældste Martin, „Deres Moder veed det, og det skader intet, at hun siger det i Deres Paahør. Naar jeg betragter al den Synd og Ugudelighed, der eksisterer i denne store Stad, synes jeg, De burde være Herren meget taknemmelige for, at han har bevaret eder alle derfra."

Af Samtalen ved Bordet erfarede han, at de tre ældste Piger arbejdede paa Fabrikken; Moderen holdt Hus, og de to mindste Børn gik i Skole.

„Jeg er en Tvinder", forklarede den ene af Pigerne, „og maa staa paa eet Ben hele Dagen".

Ældste Martin kunde ikke forstaa, hvad hun mente dermed, og saa maatte hun forklare videre, at hendes Arbejde paa Fabrikken nødsagede hende til at løfte Knæet, først det ene og saa det andet, medens hun gik frem og tilbage og bandt sammen de brudte Ender af Garnet. Hendes Forklaring om Fabriksarbejdet interesserede ham meget, ligesom ogsaa de andres Forklaringer om deres, hvorom hver havde noget at fortælle.

Ældste Martins Mission var at følge Frelserens Eksempel og vandre omkring og gøre godt, og formedelst Sandheden, som han havde, og det hellige Præstedømme, der var ham anbetroet, bringe Evangeliets Velsignelser til saa mange Sjæle, som vilde annamme dem. Han vilde saa gerne give, men mærkelig nok var det vanskeligt at finde dem, som

vilde modtage Velsignelserne. Jo flere Sjæle, han kunde komme i Berøring med, og derved være dem behjælpelig med at opnaa Lyksalighed, des mere rigt og lyksaligt gjorde det hans eget Liv. Dette var Grunden, hvorfor han var saa glad og lykkelig den Juleaften. Klokken var ti, da han endelig rejste sig for at gaa hjem, og Willie fik sin Kasket og var færdig til at gaa med ham for at vise ham paa den rette Sporvogn.

„Naar skal vi faa Dem at se igen", spurgte Fru Lewellyn.

„Det skal være mig en Glæde at komme naar som helst", svarede Ældsten.

„Kom saa og spis til Middag med os i Morgen, Juledag", sagde Fruen.

Derpaa maatte han først betænke sig lidt. Han havde jo i sin Overfrakkelomme, hvad han havde købt til sin egen Julemad.

„De siger, De er alene; saa kom og spis hos os. Det vil jo ikke være saa flot hos os, men De vil være hjertelig velkommen; og jeg har ogsaa mange flere Spørgsmaal at komme frem med endnu."

„Jeg vil komme, dersom De vil indtage min Husholderskes Plads for mig i Morgen. Se, jeg har allerede gjort mit Indkøb, og vil ikke gerne skuffes med Hensyn til min Risbudding. Skal De have Risbudding i Morgen?"

„Det skulde vi vel egentlig ikke, men —"

„Det skulde være min væsenligste Ret i Morgen for Middag", sagde han, idet han lagde nogle Pakker paa Bordet. „Hvis De vil lave mig en stor Risbudding og komme dygtig med Rosiner i den, vil jeg komme og spise hos dem. Det er afgjort, ikke sandt?"

Da ingen af de ældre Piger var rede til at svare straks, sagde lille Martha: „Jeg kan lave Budding."

„Godt", sagde Ældsten og løftede hende op paa en Stol ved Bordet. Han gjorde et Hul i den ene Pakke, og nogle Rosiner væltede ud paa Bordet. „Her, prøv saa dem, Martha, og see om de kan gaa an; tag og spis nogle af dem, du som en erfaren Kokkepige maa kende bedre til det end jeg", og med det samme fyldte han hendes smaa buttede Hænder, der ikke kunde holde ret mange paa en Gang.

Martha prøvede dem altsaa og fandt dem gode nok.

„Men der er ikke nok af dem nn", sagde Ældsten, „Willie kan gaa med mig, og vi ville købe flere, saa der vil blive nok".

„Nej", sagde Fruen, „der er saa mange, som vi skal bruge".

„Saa er det afgjort, ikke sandt?"

„Det tænker jeg", svarede hun smilende.

„Godt", men førend jeg gaar, vær saa god og syng Luthers Buggesang igen."

De samledes nu omkring Pianoet igen. Martha saa paa Ældste

Martin med en hellig Mine paa Ansigtet. Han saa det og spurgte: „Hvad er der i Vejen, Martha?"

„Jeg kan ikke begribe, at De er en Missionær."

„Hvorfor ikke", spurgte han.

„Nej, De kan ingen Prædikant være — De er helt anderledes — og saa har De heller ikke Kraven knappet bag paa."

Det var nu ikke hendes Hensigt at sige noget morsomt, og hun vidste derfor ikke, hvad de alle lo ad.

„Men hvis De ikke er nogen Prædikant, hvad skal jeg saa kalde Dem?"

„Kald ham Julenissen", sagde Willie, der ogsaa havde faaet nogle Rosiner at smage. Derpaa sang de Luthers Vuggesang.

Udenfor var Luften endnu fuld af Røg og Taage. Hver af Gadelygterne saa ud som en lille lys Sky med et klarere Centrum. Deres Lys trængte sig ikke langt frem i Mørket. Ved den lille Drengs Hjælp fandt Ældste Martin snart sin Vej til Sporvognen, der førte ham hjemad. Skønt han var ene, var han ikke ensom, thi nu havde han den herlige Aftens Begivenheder at beskæftige sine Tanker med, og følte sig forvisset om at have bragt denne store Julegave — Evangeliet — til et Hjem, hvor der vilde sættes stor Pris derpaa.

Sukkerpenge.

Sukkerpengene, som blev udbetalt Landbrugerne i Utah og Idaho Onsdag den 15. November 1905, beløb sig til 1.350.000 Dollars. Det kan kaldes lønnende Hjemme-Industri. Disse Sukker-Fabrikker ere beliggende i Lehi, Ogden, Logan, Lewiston, Garland, Sukker City, Idaho Falls og Blackfoot i Idaho, og denne store Pengesum var Resultatet af 300.000 Tons Sukkerroer, der blev betalt med $4.50 pr. Ton. Og endda forventedes der 100.000 Ton Roer endnu, som skulde leveres og betales i December.

Dette maa kaldes gode Frugter af de forhen øde Ørkener blandt Klippebjærgene.

Tro ikke at al Storhed og Heltemod ligger i Fortiden. Lær at finde Prinser, Profeter, Helte og Hellige iblandt dine omgivne. Tro kun at de findes der. Vær paa denne Jord, hvad de Gode haabe at blive i Himlen. Husk paa at Himlen ikke kan være andet end Omgang med de reneste og ædleste Sjæle.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 15. Januar 1906

Profetiens Naadegave.

Den lærde Hr. C. Molbech synes ikke at have fattet den fulde Betydning af Ordet „profetere", saaledes som det opfattedes af Apostlen Paulus, som ogsaa var en lærd saa vel som viis og af Herren særdeles begavet Mand. I sit 1. Brev til Korinthierne, (14de Kapitel) siger Apostlen: „Tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere. Thi den, som taler med et fremmed Tungemaal, taler ikke for Mennesker, men for Gud; Ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. Men hvo, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. Hvo, som taler med et fremmed Tungemaal, opbygger sig selv, men, hvo, som profeterer, opbygger Menigheden. Jeg vilde at I alle kunde tale med fremmede Tungemaal, men mere at I kunne profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med fremmede Tungemaal, uden saa er at han det udlægger, saa at Menigheden haver Opbyggelse deraf. Men nu, Brødre, dersom jeg kom til eder og talede med fremmede Tungemaal, hvad gavnede jeg eder, dersom jeg ikke talede med eder enten ved Aabenbarelse eller ved Kundskab eller ved Profeti, eller ved Lærdom?"

Hr. Molbech forklarer Ordet, som kun at mene Forudsigelse eller Spaadom om tilkommende Ting. Men Paulus derimod indbefatter alt, hvad der udtales ved Guds Aand og tjener til Opbyggelse af Guds Menighed — Formaning, Visdoms- og Kundskabstale, Evangeliets Forkyndelse. I Pauli 1ste Brev til Korinthierne, 14de Kapitel, første Vers, findes Ordet „profetere" forklaret af Oversætteren saaledes: „at aandeligen udlægge Skriften." Vi tro derimod, at Paulus var viis nok til at skrive til Menighederne — der dengang som nu bestod mest af simple Folk, Arbejdsklassen — saaledes at de ikke behøvede at leje lærde Mænd til at forklare dem, hvad han mente. Vi antage, at Paulus brugte saadanne Ord og Udtryk, som hans Medbrødre og Samarbejdere forstod saa godt, som dem der i Dag vilde aandeliggøre hans simple Tale- og Skrivemaade. Mon Gud selv vilde inspirere Mænd til at skrive sine Ord til Menneskenes Vejledning paa en saa utydelig Maade, at de maatte forklares af dem, der forkaste Lyset og selv vandre i Mørket? Nej, Ordet er tydeligt nok for Vejledelse, saa selv en Daare behøver ikke at fare vild." Den Helligaand, som bliver beseglet paa Medlem-

merne af Kristi Kirke, er den Kraft, der paavirkede Apostlene og Profeterne til at skrive Herrens Ord, og ved denne Kraft blive de letfattelige endog for de enfoldige.

I det saakaldte kristelige Samfund stoler Menigmand altfor meget paa Præsters Udlæggelse af den hellige Skrift, og sætter altfor lidt Pris paa Fornuften, som Gud har begavet Menneskene med. Dersom Folk selv vilde læse Bibelen mere med Eftertanke og bede Herren om Oplysning med Hensyn til Sandheden og Vejen til Salighed, vilde de drage mere Nytte af Guds Ord, end paa den mere almindelige Maade, nemlig at lade en „Sjælesørger" dysse dem i Søvn i Kirken.

Den aarvaagne Kristen vil søge Kundskab om Gud og hans Villie, og naar han finder den, vil gøre derefter, hvorved han ogsaa opnaar den Helligaands Gaver og Velsignelser, hvorved han gør stadig Fremgang mod det høje Maal, evigt Liv og Salighed. Mormonismen gør Krav paa at være det eneste frelsende Evangelium, og hvis nogen udenfor Jesu Kristi Kirke opnaaer en eller anden Grad af Frelse og Salighed, vil det være formedelst saadanne af dem udførte „gode Gerninger", som tilhøre Mormonismen. Men for at opnaa en fuld og tilfredsstillende Frelse og Salighed, maa enhver for sig, anerkende og rette sig efter „alt det jeg har befalet eder", siger Frelseren.

Den Helligaands Naadegaver er kun lovet dem, som ved at følge Jesu Eksempel og gøre det, han befalede os, vise deres Tro og Tillid til ham at være en levende og kraftig Tro. Oplysning, Kundskab, Aabenbaring, Profeti, Kraft og aandelig Styrke ere iblandt de lovede Velsignelser og værd at tragte efter. Disse med mange andre udgøre Mormonismens Livskraft, der af mange i Verden beundres. F. C.

Forflyttelse. Anna Widtsoe og Petroline J. Gaarden fra Kristiania til Trondhjem Konference; Hans B. Nielsen fra Trondhjems til Københavns Konf. og Jeppe Jeppesen fra Aarhus til Københavns Konf.

Dødsfald. I Aarhus afgik ved Døden den 4. December 1905 efter en længere Sygdom Elisa Hansine Hansen som var et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hun var kun i 20 Aars-Alderen og efterlader, sørgende, sin Moder og 4 Søstre, alle trofaste Medlemmer af Kirken.

Dit Værd bestaar i, hvad du er, og ikke i, hvad du har. Hvad du er, vil vise sig ved, hvad du gør.

En Hilsen fra Kirkens første Præsidentskab.

Vi imødekomme med Glæde den os forestaaende Julefest, der af de Kristne overalt i Verden fejres som Verdens Frelsers Fødselsdag. Vi anerkende og ære ham som den lovede Kristus, Guds, den evige Faders virkelige Søn. Vi sende hermed vor hjærteligste Hilsen til de Sidste-Dages Hellige i Anledning af denne Højtidsfest og gratulere dem med Hensyn til Kirkens Tilstand i Dag og dens Udsigter for Fremtiden. I timelige Ting er vort Folk her i Bjærgenes Dale storligen velsignet. En rig Høst er blevet indsamlet fra Mark, Eng og Haver, ja, af alle Landets Produkter. Flokkene paa Bakker og Sletter have formeret sig; de fleste af vore Industrier ere lykkedes; behagelige Hjem møde Øjet i alle Retninger; Fattigdom og Nød er næsten ukendt iblandt de Hellige. For disse mange Velsignelser, der maa tilskrives en kærlig Gud og Fader, burde vi føle os meget takskyldige; men foruden alle disse materielle Goder har der ogsaa været en Tilvækst af aandelig Virksomhed og Enighed, der kommer af forøget Tro paa Gud og Tillid til hans Tjenere.

Det er glædeligt at se den Fred, Glæde og Tilfredshed, der hersker overalt i Zion, og den Standhaftighed, der vises, til at holde fast ved de Sandhedsprincipper, vor himmelske Fader har aabenbaret i disse Dage og det aandelige Rige han har oprettet for aldrig mere at borttages eller nedbrydes. I hvert af de forskellige Kvorummer af det hellige Præstedømme og i de medvirkende Organisationer ses der en tiltagende Interesse, intelligent Undersøgelse og stor Tilfredshed. Den Dygtighed, de præsiderende iblandt dem lægge for Dagen, er synlig for enhver Iagttager. Kirkens Akademier og Universiteter ere blevne synlig forbedrede, formedelst den mere liberale Understøttelse de nu faa fra Kirkens Midler. Uddannelsen i Musiken er ogsaa fremskridende. Orden eksisterer i alle offentlige Møder, og Fremgang ses tydelig baade i intelektuel og aandelig Retning.

Et uigendriveligt Bevis paa de Helliges Tro er deres Redelighed i Udbetalingen af Tienden og deres Offringer til de fattige; i Opførelsen af solide og prægtige Bygninger til Gudstjeneste; i deres Understøttelse af Missioner og den Bistand, de yde i Almindelighed paa alle Maader for Udspredelsen af Herrens Værk. Efterhaanden følge vore Folk det ofte gentagne Raad at gøre sig fri for Gæld. Vi have gode Forhaabninger om, at Kirken snart vil blive udfriet fra den Gæld, der for en lang Tid har hvilet paa den som en svær Byrde. Det vilde være et glædeligt Tidende for os alle, om vi til næste Jul med Sandhed kunde erklære, at vi ikke skyldte nogen andet end vor Velvilje og Kærlighed.

Ude i Verden forstærkes Kirkens Fæste paa den tænksomme Del af

Folket. Fordomme bortvendes af godsindede Menneskers Hjærter formedelst bedre Oplysning om den virkelige Tilstand. Solide Forsamlingshuse ere blevne opførte paa forskellige Steder i Verden, og Vejen aabnes for Evangeliets Forkyndelse i mange Lande, af hvilke nogle hidtil have været lukkede mod vore Ældster. Der er nu Adgang og Arbejde for mange flere Missionærer, end vi ere i Stand til at skaffe. Der raabes nu som forhen: „Høsten er stor, men Arbejderne faa."

Afsløringen af Profeten Joseph Smiths Monument i Sharon, Windsor County, Ny York Stat, den 23. December 1905 — hans hundredaarige Fødselsdag — giver alle, som tro paa hans guddommelige Mission, stor Anledning til Lykønskning og Glæde. Bagtalelse og falsk Vidnesbyrd og Nedrighedens Kastespyd udslynges vedvarende mod Kirken og dens Bestyrelse, som man kan forvente den vil, indtil Satan er bunden, og Løgnen overvunden af guddommelig Lys og Sandhed. Det er vor Pligt at bære disse Ting med Taalmodighed, og ikke lade Vrede og Hævn opvækkes i vore Hjærter. Vi maa staa fast for Retfærd og Dyd, og saa vidt muligt ikke agte paa de Ugudeliges Angreb. Den Bevidsthed, at Gud er med os, og at hans Værk vil sejre, burde opmuntre os under alle Vanskeligheder og Prøvelser, vidende, at Herren vil bringe endog de ugudeliges Rasen til at prise ham. Ja, endog Kirkens Modstanderes stærkeste Forsøg paa at standse dens Fremgang vil Herren anvende til sit Værks Forfremmelse.

Vi raade de Hellige til saa vidt som muligt og paa passende Maade at glæde sig ved Julefesten, med den Sømmelighed og Agtelse for andre, der altid burde gøre sig gældende ved den hellige Højtidsfest. Velsign de smaa; ihukom med Gaver de fattige; trøst de sørgmodige; besøg Enken og de faderløse; tilgiv dem, som kunne anses for Fjender: lad Velsignelser flyde ud af Hjertets Grund; øv Kærlighed mod alle; stift Fred med alle, og udspred alle Vegne det Lys og den Kundskab, som flyder ned fra Himlen i Guds Søns Evangelium. Erkend hans guddommlige Styrelse i alt, hvad der er godt og nyttigt, og som bidrager til Menneskenes Velfærd. Al Sandhed, hvorfra den end monne synes at komme, det være Videnskab, Kunst, Filosofi, Teologi, Opdagelse og Opfindelse, hvad der medbringer Lyksalighed og ophøjer Menneskene kommer fra Lysets Fader, som udsendte sin Søn, Jesus Kristus af Nazareth, til Verden for at ophøje sine Sønner og Døtre, og bringe dem ud af Mørke, Uvidenhed og Synd til Samkvem med ham og Lydighed mod hans Bud. Ham ske al Ære og Pris for hans store Naade og Miskundhed! Lad alle Jordens Nationer deltage i Genlyden af Englenes Korsang ved Frelserens Fødsel: „Fred paa Jord".

Vi hilse og velsigne alle og ønske af ganske Hjærte, at Himlens Velsignelser maatte nedstrømme paa alle Mennesker, i fuldt Haab om, at

den Tid ikke er langt borte, naar de skulle bøje Knæ for Kongernes Konge og synge som med een Stemme: „Ære være Gud og Lammet evindeligen.“ Amen.

Kirkens første Præsidentskab { Joseph F. Smith.
John R. Winder.
Anthon H. Lund.

En passende Æresbevisning.

En for de Hellige meget passende Gerning i Forbindelse med Julefestens mange Glæder var Afsløreslen og Indvielsen af et smukt og værdigt Monument til Ære for og Erindring om den for Sandheden martrede Sidste-Dages store Profet, Joseph Smith, hvilket nylig blev opført paa det Sted, hvor han for et Hundrede Aar siden blev født, nemlig i Sharon, Windsor County, Vermont, den 23. December 1805. Ved denne Hundredaarsdagen af hans Komme i denne Tilværelse er det særdeles passende for de Sidste-Dages Hellige at fejre den Begivenhed og saaledes ære en berømt Mand, hvis Mission blandt sine Medmennesker er kun lidet bekendt eller forstaaet, men hvis Navn desuagtet, som det ved Begyndelsen af hans Fremtræden blev forudsagt, er nævnt overalt i Verden enten for godt eller ondt.

Han har sat sit Stempel paa sin Tids Historie. Under guddommelig Inspiration grundlagde han og byggede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige efter det samme Mønster, som den Kristus selv oprettede, da han vandrede paa Jorden. Den er anerkendt at være den mest fuldkomne og kraftigste kirkelige Organisation i Verden. Skønt den tog sin Begyndelse med kun seks Medlemmer den 6. April 1830, har den vokset og er bleven et kraftigt Samfund, der tæller Hundredtusinder af Medlemmer, som ere udspredte blandt næsten alle civiliserede Nationer, medens dens Hovedkvarter er paa Klippebjærgenes vestlige Skraaning, hvor dens Tilhængere for mange Aar have bosat sig og udgøre Majoriteten af en af de Forenede Staters Indbyggere.

De Principper, han forkyndte, ere saa vel fornuftige som bibelske. De forklare Oprindelsen af aandelige saavelsom naturlige Ting. De forklare Guddommen og Guds Slægtskab med Menneskene. De besvare Sjælens vigtigste Spørgsmaal: „Hvorfra er jeg kommen? Hvem er jeg? og hvor skal jeg hen? De aabenbare Evighedens Virkelighed. De afgøre teologiske Forskelligheder, der for Aarhundreder have forvildet Menneskene. De tydeliggøre Læren om Guds Personlighed, tilkendegivet ved hans Søn, Jesus Kristus formedelst den Helligaands Lys og Kraft, ved hvilken han er allestedsnærværende. De udlægge Sandheden angaaende Syndefaldet, Frelsens Plan og Menneskeslægtens fremtidige Tilværelse og Til-

stand i den evige Faders „mange Boliger"; den Almægtiges Retfærdighed og Miskundhed; hans Hensigt, hvorfor han satte sine Børn paa Jorden; og de oplyse Menneskenes Forstand om Liv og Udødelighed.

I den korte Levetid, der blev ham forundt her, oversatte han Beretningerne paa Pladerne, der indeholdt Oldtidshistorien om det amerikanske Fastland; han byggede Stæder og Templer, frembragte mere Kundskab og Visdom og flere filosofiske Sandheder, end nogen anden Mand, der er bleven agtet som en Profet, en Vismand eller en Aabenbarer. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Hans Navn vil staa skrevet paa Martyrernes Liste. Det holdes nu i Ære af Folk af alle Nationaliteter og Tungemaal. Han er ogsaa bleven ilde berygtet, forhadt og forkastet af mange Millioner, der ikke forstaa, hvad han gjorde og forkyndte. Det vil tage Tid saavel som Arbejde ved Udspredelse af Oplysning til at bekendtgøre ham, som han var, som han er og bliver. Hans Tilhængere nære ingen Tvivl om Resultatet af, hvad han lærte.

Opførelsen af et Monument for saa stor en Mand, er et passende Offer af et Folk, der holder ham i Ære som en Guds Profet, udvalgt til at oprette den største af alle Tidernes Husholdninger paa Jorden, som en Forberedelse for den herlige Tilkommelse af Verdens Forløser, Jesus Kristus, den retmæssige Konge over den ganske Jord. Hædret og æret være hans Navn og Minde!

Saliggørelsens Evangelium
for Levende og Døde.

(Af C. C. A. Christensen.)

Er dette Evangelium kun beregnet paa at frelse nogle faa Individer af Generationer med lange Tidsrum imellem, uden mindste Lejlighed for dem, der levede og døde i andre Generationer, til at kunne høre og adlyde det glade Budskab om Frelse formedelst Jesu Kristi Forsoning? Mange Generationer have levet og endt deres jordiske Tilværelse i andre Tidsaldre og i Lande, hvor Evangeliets Forkyndere aldrig naaede hen; ere saadanne derfor evig fortabte?

Disse og andre dermed forbundne Spørgsmaal, som de sekteriske saakaldte Evangeli-Forkyndere ikke have kunnet besvare tilfredsstillende for tænkende Mennesker — det være sig Kristne, Jøder, Mohammedanere eller Hedninger — har bragt mange Mennesker til at vende sig med Foragt fra en saa snæverhjertet Gud og Religion, som saaledes bliver dem forkyndt, da det kun viser, at saadanne Anskuelser ere uforenelige med sand Filosofi og Dømmekraft om Ret og Uret, og er endogsaa stridende imod den almindelige kristne Theori, at Gud er retfærdig, og som en Fader handler med Omhu for alle sine Skabninger.

At Fritænkeri og Gudsfornægtelse har taget Overhaand i Verden, er derfor ikke til at undres over, og vor Tids tænkende Mennesker lade sig ikke længere nøje med Præste-Forklaringer, som hverken Bibelen eller almindelig Forstand stemme overens med. Spørgsmaalet staar derfor ubesvaret og lige udfordrende.

Kun de Sidste-Dages Hellige have erholdt Nøglen, der vil løse denne Opgave tilfredsstillende for dem, der ikke vil lade Fordom og forældet Tradition hindre Lyset fra at belyse deres Vej til en bedre Forstaaelse; men i mangfoldige Tilfælde sker det alligevel, fordi Lyset kommer igennem „Mormonismen". „Dømmer selv", sagde Færisæerne til Folket i Frelserens Dage, „om noget godt nogensinde kom fra Nazareth". Nu hedder det jo: dersom det ikke var „Mormoner", saa var det et herligt Princip og et i høj Grad tilfredsstillende Svar paa dette delikate Spørgsmaal.

De Sidste-Dages Hellige forklare dem, at „Kristus led een Gang Døden for Syndere, en retfærdig for uretfærdige, paa det at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort, og prædikede for Aanderne som vare i Forvaring, som fordum var genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, da Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle, bleve frelste i Vand, hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, hvilken ikke er en Renselse for Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse." (1. Petri 3, 18-21.)

Thi derfor er ogsaa Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden. (1. Petri 4, 6.)

Disse to Skriftsteder burde være nok til at overtyde enhver Bibeltroende om, at der er Frelse for de Døde, endogsaa for de genstridige Syndere i Noæ Dage, som Frelseren gik og forkyndte Evangeliet for ifølge hans eget Udsagn: „Thi den Dag kommer, da ogsaa de Døde skulle høre Guds Søns Røst." (Johannes 5:25.)

Dette er vistnok „Mormonisme", men det er ogsaa bibelsk Sandhed. De ovenfor anførte Skriftsteder have mange Millioner Kristne læst, men alligevel ere disse klare Sandheder forblevne uforstaaede af Folket, der havde forladet sig paa forvendte Forkaringer, som kun have tjent til at formørke Sindet og skabe Vantro og Foragt for Religion.

Hvor let er det ikke for det uhildede Menneske, at denne bibelske Lære om Frelse for de Døde lige saa vel som for de levende, er fornuftig, dersom Evangeliet virkelig er en Guds Kraft til Salighed for hver den, som tror.

(Fortsættes).

Præsident C. D. Fjeldsteds Død.

Vi have modtaget det sørgelige Tidende, at vor elskede Broder, C. D. Fjeldsted, der har virket i Skandinavien i saa mange Aar som en Herrens Tjener og en ledende Aand i Udspredelsen af det sande Evangelium, der i det sidste hundrede Aar er bleven aabenbaret for Menneskenes Saliggørelse. Han forlod sine mange Venner her i Skandinavien den 25. Juli 1905, tilsyneladende frisk og sund og forventende at leve blandt sine Venner i Zion en meget længere Tid, end blev ham tilstedet. Snart efter sin Hjemkomst blev han paa Grund af en Svaghed, der i længere Tid havde besværet ham, indlagt paa Dr. Groves' Hospital i Salt Lake City, hvor han blev opereret, i det Haab at han maatte kunne leve mange Aar derefter. Men Forsynets Styrelse var anderledes, og den 23. December afgik han ved Døden, hen hvor han møder en Skare af gamle gode Vennnr, som vil byde ham velkommen. Vi forvente en mere udførlig Beretning om hans Død og Begravelse fra Zion i Tide for vort næste Nummer af Stjernen.

Missionærernes Rapport for December 1905.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	2691	514	3073	1057	76	2		2
Hans C. Hansen	Aarhus	23	2426	493	2143	588	85	18	4	8
Niels J. Henricksen	København	21	2930	439	2588	713	63	10		2
Adolph M. Nielsen	Bergen	14	981	166	449	274	58	4	2	1
Gilbert Torgerson	Kristiania	30	2614	512	2453	865	131	4	1	1
Nils Evensen	Trondhjem	19	802	326	717	299	50		1	2
Totalsum for Missionen		129	12444	2450	11423	3796	463	38	8	16

Indhold:

En Beskrivelse af det store Tempel 17
Lewellyn-Familiens Julepresent .. 21
Sukkerpenge 24
Redaktionelt:
Profetiens Naadegave 25
Forflyttelse 26
Dødsfald 26
En Hilsen fra Kirkens første Præsidentskab 27
En passende Æresbevisning 29
Saliggørelsens Evangelium...... 30
Præsident C. D. Fjeldsteds Død.. 32

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).